

Arrest

nr. 245 389 van 2 december 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 Antwerpen

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 30 november 2020 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 november 2020 tot terugleiding naar de grens met vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2020 om 14.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LOUAHRANI die *loco* advocaat J. SCHELLEMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied en diende op 3 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26).

1.2. Op 2 oktober 2020 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de staatssecretaris) de Zwitserse asielinstanties op grond van Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening) om verzoeker terug te nemen.

1.3. De Zwitserse autoriteiten stemden op oktober 2020 in met deze terugname op grond van artikel 18.1, d) van de Dublin-III-Verordening.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 16 oktober 2020 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 24 november 2020 een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Verzoeker werd hiervan op 25 november 2020 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

naam : G.(...) T.(...)

voornaam : A.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Eritrea

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Merksplas om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Zwitserland, op basis van het Dublinakkoord van 02.10.2020, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 28.10.2020, met een termijn van 10 dagen.

Betrokkene werd op 10.11.2020 gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaarde niet naar Zwitserland te willen gaan omdat hij er al vier jaar verbleef, maar er een negatieve beslissing kreeg. Tijdens het gehoor in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming uitte de betrokkene wederom verzet tegen een overdracht aan Zwitserland omdat hij er geen documenten kreeg en hij er niet kon werken of studeren.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 16.10.2020.

Het indienen van een asielverzoek impliceert niet automatisch dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 EVRM en toont evenmin automatisch aan dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In een brief van de advocaat van de betrokkene dd. 22.10.2020 wordt nogmaals het verzet van de betrokkene tegen een Dublin-overdracht aan Zwitserland toegelicht, dit om een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM te vermijden. Zo wordt aangehaald dat de betrokkene een ernstig risico op refoulement naar Eritrea loopt, wanneer hij aan Zwitserland overgedragen wordt. Hij zou het risico lopen uitgewezen te worden naar Eritrea en daar het slachtoffer te worden van onmenselijke en vernederende behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM.

Ook hier werd de beoordeling van artikel 3 EVRM reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 16.10.2020.

Een loutere vrees om teruggestuurd te worden naar Eritrea volstaat ons inziens niet als gegronde reden die een overdracht naar Zwitserland kan tegenhouden, temeer omdat deze vrees niet is gebaseerd op de persoonlijke ervaring van betrokkene of een bestaande praktijk. Zelfs indien betrokkene zou aanvoeren dat men er in Zwitserland mee gedreigd heeft om betrokkene terug te sturen naar Eritrea kan dit niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde vrees op basis van persoonlijke ervaring. Betrokkene kan namelijk geen gevallen aanvoeren waarbij de Zwitserse autoriteiten daadwerkelijk zijn overgegaan tot repatriëring van Eritrese onderdanen terug naar Eritrea die betrokkene zouden kunnen doen concluderen dat de dreigementen van gezagsdragers in Zwitserland daadwerkelijk ook uitvoerbaar zijn en dus zijn vrees gegrond zou kunnen zijn.

Indien de betrokkene klachten heeft betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient hij die te richten tot de daartoe bevoegde Zwitserse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties. Middels het akkoord van 02.10.2020 hebben de Zwitserse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Zwitserland. De betrokkene zal na overdracht een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren.

Betrokkene haalde geen medische problemen aan en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

0 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Betrokkene verklaarde op 18.11.2020 dat hij niet vrijwillig wil terugkeren naar Zwitserland.

0 4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

- a) een overdrachts -, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel;
- b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;
- c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggedrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;
- d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;
- e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 16.10.2020 die hem betekend werd op 28.10.2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

0 8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

In uitvoering van deze beslissing, gelasten wij, L.(...), attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Sint-Truiden en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, G.(...) T.(...), A.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas.

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

L.D.(...), attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Brussel, 24.11.2020"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 51/5, (...) § 4, derde lid (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid onder andere het volgende aan:

“(…)

Verzoeker verblijft momenteel in het gesloten Centrum voor Illegalen te Merksplas met het oog op zijn overdracht naar Zwitserland.

Het niet schorsen van de bestreden beslissing zal de tenuitvoerlegging van de verwijdering tot gevolg hebben.”

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 25 november 2020 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas. Omwille van de vasthouding en de overbrenging met het oog op zijn overdracht aan de Zwitserse autoriteiten, die weliswaar voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief, afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te

herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad voert overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Artikel 3.2 §2 van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeker in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”

De Dublin-Verordening is aangenomen met als uitgangspunt het respect van alle EU-lidstaten voor de internationale normen en grondrechten, daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg werd ook aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.

Toch oordeelde het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat er niet kan worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in bepaalde lidstaten grote moeilijkheden kan ondervinden die strijdig zijn met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese

Unie (hierna: EU-Handvest). Ook volgens het Hof mogen de andere lidstaten geen asielzoekers overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat met toepassing van de Dublin-Verordening in het geval dat er aannemelijk wordt gemaakt dat er fundamentele tekortkomingen bestaan betreffende de procedures, onthaal- en opvangvoorzieningen en aldus het risico bestaat dat de asielzoeker aldaar een risico zou lopen op een onmenselijke en vernederende behandeling, strijdig met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 EU-Handvest. Het EHRM bepaalt dat de te verwachten gevolgen onderzocht moeten worden rekening houdend met de algemene situatie in de verantwoordelijke lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de asielzoeker.

Overweging 12 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn bepaalt het volgende:

“Het hoofddoel van deze richtlijn is enerzijds te verzekeren dat de lidstaten gemeenschappelijke criteria toepassen voor de identificatie van personen die werkelijk bescherming behoeven en anderzijds ervoor te zorgen dat deze personen in alle lidstaten over bepaalde minimumvoordelen kunnen beschikken.”

In de bestreden beslissing is de verwerende partij van oordeel dat Zwitserland verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker en meent dat er geen gegronde redenen bestaan om af te wijken van de Dublin III-Verordening.

Een eerder verzoek tot internationale bescherming van verzoeker in Zwitserland werd afgewezen 2015. Verzoeker kreeg van de Zwitserse autoriteiten bovendien een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker voert aan dat een overdracht naar Zwitserland een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel. In een schrijven van verzoekers raadsman dd. 22 oktober 2020, naar aanleiding van de betekening van de bijlage 26quater, werden de redenen hiervoor uiteengezet. Deze redenen zullen hierna worden hernomen.

Ten eerste beschikt verzoeker over een objectief risicoprofiel. In geval van terugkeer naar Eritrea dreigt hij het slachtoffer te worden van foltering of een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Verzoeker verliet zijn land van herkomst op illegale wijze om te ontkomen aan de militaire dienstplicht.

Het EASO rapport van september 2019 over Eritrea beschrijft de behandeling van dienstplichtigen in de militaire dienst als volgt:

“The situation of conscripts in the military component of national service is much harder than in the civilian component. To some extent, this is due to the circumstance that military commanders have almost unlimited power over their subordinates. There are no known regulations or guidelines that define the powers of the commanders, the treatment of subordinates or measures against the abuse of power.²³⁶ According to one source, an internal directive of 2005 delegated the power for punishments in military service from military courts to the commanders.²³⁷

Problematic circumstances in military service are described below.

- Punishment for lack of discipline – including inability to learn skills correctly – is often harsh and arbitrary, being imposed by military commanders. Conscripts are reported to be beaten or tied up for hours or days.²³⁸*
- Most military units have own prisons, in which conditions are reportedly precarious. Some prisons are located underground or in shipping containers. They are often overcrowded, with tenuous hygienic, medical and nutrition conditions.²³⁹*
- Work assignments are hard; 72-hour work weeks are reported.²⁴⁰ Also military exercises are reported to be overly demanding.²⁴¹*
- Leaves are unregulated: they are prolonged, shortened or denied at the will of commanders.²⁴²*
- Many female conscripts are subjected to sexual abuse (see Chapter 2.6.3.).*
- The duration is not limited, and conscripts do not know their release date. Duty times of 10 or 20 years are common (see Chapter 2.4.).*

These circumstances are credibly documented. ²⁴³ Although few updated information is available on the subject, there are no indications that the situation has changed significantly. Neither are there indications to what extent and how systematically such hardship occurs. Circumstances in military service depend heavily on the commander. While the documented treatment by some commanders presumably happens, normal (i.e. non-abusive) treatment is usually not reported. Hence, even a rough estimation of the share of conscripts who are subjected to the mentioned abuses would be pretentious.²⁴⁴”

Verder wordt in het EASO rapport de behandeling beschreven van personen die illegaal de grens oversteken:

“Pursuant to Proclamation 24/1992 (Article 29(2)), attempts to cross the border illegally or to help others to do so are punishable by a term of imprisonment of up to five years or a fine of up to 10 000 Birr³⁹⁰ (ca. EUR 600) or both.³⁹¹ The provisions of the National Service Proclamation and of the penal code cited in Chapter 2.7. also apply to people who leave the country after deserting or evading the draft. According to Article 37(3) of the National Service Proclamation, records are kept of persons liable to serve in national service (‘any citizen [...] knowing that he has the duty of serving in the National Service’) who flee the country. If they do not return before their 40th birthday and complete their compulsory service, they may be imprisoned for five years up until their 50th birthday. They also lose the right to work and to own land. In this field, the law does not distinguish between legal and illegal exits.³⁹²

De facto, the treatment of persons apprehended when crossing the border is arbitrary and depends on numerous factors, such as:

- the unit or the responsible commander making the arrest;
- the place of the arrest;
- the national service status (deserter, draft evader, exempted/completed, too young);
- for deserters: the unit they belong to;
- the time of the year (i.e. harsher treatment when national holidays are approaching). 393

The arrested person is usually held for some time in a cell at the border area and afterwards brought to prisons such as Barentu, Hashferay (for Gash-Barka), Adi Abeito, or Edaga (for Dehub; see map in Chapter 2.3.2.). There, military and security officers investigate whether the person is a civilian or not. Torture such as beating or tying detainees up in painful positions is common during this investigation. The follow-up depends on their national service status.³⁹⁴ The following categorisation is based on the SEM's assessment of the available information and on statements by the sources mentioned in the footnotes

- Deserters and draft evaders are treated as described in Chapter 2.7. Due to their attempt to cross the border, the punishment may be more severe. In Assab, according to one source, deserters and draft evaders who are arrested while trying to leave the country illegally are detained for five years, while the commanders of other fronts are more lenient.³⁹⁵

- For deserters from the civilian national service, the ministry for which they are working decides on the treatment. Usually, they spend some time in prison, after which they are either sent to a military unit or, in some cases, returned to their previous assignment.³⁹⁶

- Persons in national service age who have never been summoned or drafted are treated the same as draft evaders, i.e. imprisoned and conscripted afterwards.³⁹⁷ According to one source, illegal exit at this age is considered as absconding from service duty.³⁹⁸ Referring to a prison in Zoba Dehub, one source relates that women above 18 years have been released upon payment of a fee.³⁹⁹

- Minors are usually not brought to these prisons for investigation, but rather detained for a couple of weeks in a place close to the border and incidentally beaten or tied up, particularly boys. For their release, family members have to prove that they are not yet 18 years old and in some cases have to sign a guarantee that they will remain in the country or pay a fee. 400 There are recent reports of minors who – after spending time in prison – were brought to military training centres⁴⁰¹; or to a prison-like boarding school in Nakfa for re-education. At this school, the teachers are national service teachers who had equally been arrested while trying to leave illegally.⁴⁰²

- No recent information is available on the treatment of persons who had completed their national service duty or had been exempted from it, presumably since many of them were able to leave legally.⁴⁰³

Contrary to the SEM's findings, the Norwegian COI unit Landinfo holds that it is not possible to categorise arrested persons in groups with higher or lower probability for short- or long-term imprisonment.⁴⁰⁴

The information presented above primarily refers to the situation prior to the peace declaration with Ethiopia. Information on the treatment of persons crossing illegally after the closure of the border in December 2018/April 2019 is scarce, mainly due to the fact that the border guards are reluctant to interfere when people are crossing illegally, hence cases of arrest have become rare (see Chapter 3.3.2.).⁴⁰⁵ The former policy theoretically remains in place, though, and some border guards continue to follow it. According to anecdotal information by some sources, persons caught in the border areas are now often simply sent back to their places of origin.⁴⁰⁶ There have also been reports of persons detained, in which cases the treatment was similar as before peace with Ethiopia, including torture.⁴⁰⁷

The shoot-to-kill order on persons attempting to leave the country illegally, which had been introduced in 2004, has been applied inconsistently and rather rarely for a couple of years.⁴⁰⁸ Sporadic incidents of shootings on persons at the border continue to be reported, even after the peace declaration with Ethiopia.⁴⁰⁹ In these latest cases, it was not clear whether the persons concerned had just accidentally walked into a military area, or if the border guards had shot at them for attempting to cross.⁴¹⁰ There are reports of persons who have been taken back by Eritrean security forces after having crossed into Ethiopia (see Chapter 4.2.).⁴¹¹

For the treatment of family members of persons arrested at the attempt of border crossing, see Chapter 2.7.1”

Ook de beschikbare informatie over personen die gedwongen werden gerepatrieerd naar Eritrea is verontrustend:

“Information about the treatment of the deported persons is scarce. Forced returnees usually have no opportunity to pay the 2 % tax and sign Form 4/4.2 and to thereby ensure a more lenient treatment.⁵⁰⁶ SEM observed that the fate of most deported persons upon arrival in Eritrea is unknown and undocumented. Information is available only regarding persons repatriated across the land borders from Sudan, and it is anecdotal. The available accounts describe that after arrival in Eritrea, most returnees were put in an underground prison near Tesseney, where the authorities screened and profiled them. Torture is reported from this prison.⁵⁰⁷ According to the accounts of deportees from Sudan who have left Eritrea again and sources who have been in touch with them, the follow-up depended on the profile:

- Persons who had not been conscripted yet were sent to military training e.g. in Afabet and later deployed to military units.
- Persons who had already been in military were sent to other prisons such as Hashferay or Adi Abeito.
- Younger children were released to their families.
- Elderly were sent to the military or enlisted in the People's Army.⁵⁰⁸

Due to the small number of forced returns to Eritrea, the information on the treatment of the forced returnees from Sudan is based on a small sample of anecdotal information. However, these observations are generally in line with SEM's findings published in 2016.⁵⁰⁹

Human Rights Watch bevestigt deze informatie:

"Most men and unmarried women are forced into open-ended service for the government despite a government decree limiting service to 18 months. After military training, some conscripts are assigned to military duties, but according to the government, over 80 percent are assigned jobs in the civil service or at government agricultural or construction projects. Some conscripts have been forced to work on projects developing infrastructure for foreign mining companies.

Conscripts are subject to inhuman and degrading punishment, including torture, without recourse. Although the government has increased gross pay for certain national service conscripts since 2015, deductions and currency controls make conscript salaries inadequate to meet living costs, much less support a family. Conscientious objection is not recognized and punished. The procedures resulting in discharge from national service are incoherent and opaque.

Legally, conscription begins at 18, but children are among those caught during roundups ("giffas") in urban areas and sent directly into military service."

In Eritrea heerst nog steeds een totalitair regime dat te vergelijken valt met een land als Noord-Korea waar mensenrechtenschendingen schering en inslag zijn:

"Op andere vlakken zijn er tussen de twee dictaturen wel parallellen te trekken. Freedom House geeft zowel Eritrea als Noord-Korea een magere drie op honderd in de jaarlijkse vrijheidsbarometer. De rapporten van zowat alle mensenrechtenorganisaties zijn onverbloemd snoeihard. Eritrea is een autoritaire staat waar het enige lot van een journalist de gevangenis is, waar de grondwet nooit in werking trad, waar politieke partijen en middenveldorganisaties verboden zijn en waar onafhankelijke justitie niet bestaat. Volgens het laatste rapport van de VN over de mensenrechten in Eritrea is sprake van 'een wijdverspreid systeem waarbinnen al 25 jaar lang misdaden tegen de menselijkheid worden begaan.'

De andere gelijkenis tussen Noord-Korea en Eritrea is de oneindige militaire dienstplicht. Officieel duurt die voor mannen en vrouwen 18 maanden, in werkelijkheid is de duur onbegrensd en vaak langer dan tien jaar. De militaire dienstplicht wordt vaak in een vorm van dwangarbeid gewoon verdergezet.

Tecle Zere van de vereniging Eritreans in Belgium for Change bevestigt dat de oneindige dienstplicht veel inwoners doet vluchten: 'Politieke vrijheid is er sowieso niet. Maar de oneindige legerdienst ontnemt je ook nog de persoonlijke vrijheid om een eigen leven uit te bouwen.'

'Die oneindigheid maakt het ondragelijk', zucht Zere, 'Ik ken een man die 69 is en nog steeds het leger niet mag verlaten. Als dienstplichtige heb je jaarlijks recht op één maand verlof. De schamele vergoeding, enkele dollars per maand, volstaat niet om een familie te onderhouden. Veel mensen vluchten weg omdat ze geen licht aan het einde van de tunnel zien.'

Je dienstplicht ontlopen wordt in Eritrea hard bestraft. In de autoritaire staat worden de straffen willekeurig toegepast en is foltering in de gevangenschappen niet uit te sluiten. Wie het land illegaal probeert te verlaten, of het nu is om de dienstplicht te ontlopen of aan andere vormen van onderdrukking te ontsnappen, begaat eveneens een strafbaar feit. Indien een Eritrese vluchteling zou worden teruggestuurd, kan hem een willekeurige en onmenselijke bestraffing te wachten staan. Het is een reden waarom Eritreeërs, zoals staatssecretaris Francken het al zei, niet kunnen worden teruggestuurd."

De situatie wordt door de US Department of State als volgt samengevat:

"Eritrea is a highly centralized, authoritarian regime under the control of President Isaias Afwerki. The People's Front for Democracy and Justice (PFDJ), headed by the president, is the sole political party. There have been no national-level elections since an independence referendum in 1993.

Police are responsible for maintaining internal security, and the armed forces are responsible for external security, but the government sometimes used the armed forces, reserves, demobilized soldiers, or civilian militia to meet domestic as well as external security requirements. Agents of the national security service, which reports to the Office of the President, are responsible for detaining persons suspected of threatening national security. The armed forces have authority to arrest and detain civilians. Civilian authorities maintained effective control over most security forces.

Significant human rights issues included: forced disappearance, torture, and arbitrary detention, the preceding three actions all committed by the government; harsh and life-threatening prison and detention center conditions; political prisoners; arbitrary or unlawful interference with privacy; serious problems with the independence of the judiciary; the worst forms of restrictions on free expression and the press, including censorship and the existence of criminal libel laws; substantial interference with the rights of peaceful assembly and freedom of association; severe restrictions on religious freedom; widespread

restrictions on freedom of movement; restrictions on political participation; trafficking in persons; criminalization of consensual same-sex sexual conduct; and forced labor, including forced participation in the country's national service program, routinely for periods beyond the 18-month legal obligation. “

Ondanks het reële risico op vervolging in geval van terugkeer naar Eritrea, zoals bevestigd door verschillende gezaghebbende bronnen, werd het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in Zwitserland tot tweemaal toe afgewezen.

Deze beslissing schrijft zich in in de beleidswijziging die Zwitserland doorvoerde met betrekking tot verzoeken om internationale bescherming van Eritrese onderdanen. Immers, op 30 januari 2017 besliste de Federale Administratieve Rechtbank (FAR) dat het op illegale wijze verlaten van Eritrea an sich niet leidt tot de erkenning als vluchteling. Kort daarna, op 17 augustus 2017, heeft de FAR geoordeeld dat de verwijdering naar Eritrea wettig en afdwingbaar is voor bepaalde categorieën van personen voor wie het risico op het moeten verrichten van de nationale dienstplicht kan worden uitgesloten. Op 10 juli 2018 kwam de FAR tot het besluit dat repatriëringen naar Eritrea wettig en afdwingbaar zijn, zelfs voor personen die het risico lopen om in geval van terugkeer de dienstplicht te moeten vervullen:

“Au début de l'année 2016, la Suisse a entrepris une FFM en Érythrée conjointement avec un représentant des autorités allemandes¹⁶. Se basant sur le rapport établi suite à cette FFM, le Secrétariat d'état aux migrations (SEM) a procédé à un durcissement de sa pratique concernant le traitement de demandes d'asile de ressortissant-e-s érythréen-ne-s. Depuis, des personnes qui ont quitté l'Érythrée illégalement mais qui n'ont jamais été convoquées au service national, des personnes qui ont été dispensées ou libérées du service national ne sont plus reconnues comme réfugiés par le SEM. 17 Jusque-là, le départ illégal, s'il était rendu vraisemblable, entraînait la reconnaissance de la qualité de réfugié.

Le TAF a confirmé ce changement de pratique entrepris par le SEM par le biais d'arrêt de référence du 30 janvier 2017¹⁸. Il ressort de cet arrêt qu'il a été rédigé dans un contexte de forte pression politique. 19 Le tribunal a conclu que le seul fait de quitter l'Érythrée illégalement (sortie illégale per se) n'était plus suffisant pour reconnaître la qualité de réfugié. Selon le TAF, d'éventuelles sanctions en raison de la sortie illégale ne constituaient plus des sérieux préjudices au sens de l'art. 3 LAsi car l'intensité des mesures n'était pas assez élevée et que le motif politique faisait défaut. Pour arriver à cette conclusion, le tribunal s'est référé en premier lieu à sa propre analyse selon laquelle un nombre non négligeable de personnes de la diaspora retournaient en Érythrée pour de courts séjours ainsi qu'à sa supposition («es ist ferner anzunehmen») selon laquelle une partie de ces personnes serait sortie illégalement du pays. En outre, le tribunal a considéré qu'il est questionnable que les dispositions pénales concernant la sortie illégale du pays étaient encore appliquées étant donné qu'il semble («es scheint»), que les autorités auraient révisé leur opinion du fait de l'importance de la fuite des cerveaux. Selon le TAF, l'hypothèse que des personnes sorties illégalement d'Érythrée peuvent après un certain laps de temps obtenir le statut de diaspora permettant de retourner, du moins temporairement, en Érythrée sans s'exposer à un danger, constituerait également un indice pour l'absence d'un motif politique. Ainsi, la sortie illégale ne serait, selon le TAF, déterminante pour la reconnaissance de la qualité de réfugié que si d'autres facteurs s'y ajoutent, notamment des facteurs qui font apparaître la personne concernée comme une personne indésirable («missliebige») aux yeux des autorités érythréennes. 20

Finalement, le TAF a constaté (sans le motiver) que la possibilité d'enrôlement dans le service national au moment du retour n'était pas déterminante en matière d'asile, car cette mesure ne serait pas motivée par un motif au sens de la CR. 21 Il a toutefois laissé ouverte la question de savoir si le risque d'une incorporation dans le service national présentait un obstacle à l'exécution du renvoi. A cette question il a répondu, par la suite, en deux temps. D'abord, dans un arrêt de référence du 17 août 2017,²² où il a défini les facteurs plaidant en faveur d'une libération du service national et de la possibilité de régler sa situation à l'égard de l'Etat. Dans un tel cas de figure, où la personne ne serait pas astreinte au service national lors du retour, le TAF a considéré qu'elle n'avait donc aucune crainte fondée de subir de sérieux préjudices, notamment d'une violation des arts. 3 et/ou 4 CEDH, et une décision de renvoi en Érythrée peut être prononcée. Ensuite, dans un arrêt de principe du 10 juillet 2018,²³ le TAF est arrivé à la conclusion que la sortie illégale en soi n'impliquait pas un risque de violation de l'art. 3 CEDH au retour en Érythrée. 24 Selon le TAF, le fait de devoir servir au service national ne constituait pas une violation de l'interdiction de l'esclavage et de la servitude au sens de l'art. 4 par. 1 CEDH. Il a néanmoins constaté que le service national devait être considéré comme du travail forcé au sens de l'art. 4 par. 2 CEDH. Nonobstant ce constat, il a toutefois jugé que dans le contexte érythréen – caractérisé par un système économique socialiste et la doctrine étatique de la «self reliance» – et dès lors qu'il n'était pas établi que chaque personne astreinte au service allait subir systématiquement des mauvais traitements ou des abus sexuels, ce travail forcé n'impliquait pas une interdiction de refoulement. Autrement dit, en l'absence d'une violation «flagrante» de l'interdiction du travail forcé, l'exécution du renvoi doit selon le Tribunal être considérée comme licite et même raisonnablement exigible.²⁵

De cette manière, le TAF a, sur le fond, confirmé tous les durcissements de la pratique entreprises par le SEM suite à la FFM de 2016.

Actuellement, les autorités suisses ne reconnaissent donc un besoin de protection internationale plus que dans le cas de désertion et pour les réfractaires²⁶, ainsi que dans de rares autres constellations de mise en danger liée à la situation individuelle. A cet égard, la jurisprudence du TAF est pour le moins hétérogène. L'existence d'un obstacle à l'exécution du renvoi relevant du droit national n'est admise, selon le TAF, qu'en présence de circonstances individuelles particulièrement défavorables qui impliquent une mise en danger concrète. La pratique à cet égard paraît en outre très restrictive.²⁷ Cela se reflète également au niveau des chiffres ; ²⁸ le taux de décisions de renvoi prononcé à l'égard de ressortissant-e-s érythréen-ne-s a augmenté de manière significative de 6.8 pourcents entre décembre 2015 et février 2016²⁹ à 16.6 pourcents entre juin et août 2018 ³⁰.

Met deze beleidswijziging hanteert Zwitserland een veel restrictievere aanpak dan de andere Europese lidstaten. Deze positie staat op gespannen voet met het doel van de Kwalificatierichtlijn, met name het streven naar de toepassing van gemeenschappelijke criteria binnen de lidstaten voor personen die bescherming behoeven.

Zowel in België als in andere Europese landen ligt de erkenningsgraad van Eritrese onderdanen bijzonder hoog. Volgens de statistieken van het CGVS ligt de erkenningsgraad voor Eritrese onderdanen in 2020 op meer dan 80%. (Zie https://www.cgvs.be/sites/default/files/asielstatistieken_oktober_2020_nl.pdf)

In een rapport van OSAR wordt een vergelijkende studie gemaakt tussen een aantal landen over de behandelingen van verzoeken om internationale bescherming van Eritrese onderdanen. Hieruit blijkt dat in deze landen het beschermingsniveau hoger ligt dan in Zwitserland:

“3 Pratique d’asile à l’égard de requérant-e-s érythréen-ne-s dans d’autres pays européens

Les autorités suisses ont conclu, sur la base des informations disponibles et notamment sur celles issues des FFM, que la pratique à l’égard des ressortissant-e-s érythréen-ne-s pouvait être durcie de manière substantielle (cf. point 2.3). Il s’agit dès lors d’étudier comment d’autres pays européens dans une situation similaire – à savoir le Danemark, la Grande-Bretagne, l’Allemagne, la Suède et la Norvège – ont procédé. Il paraît notamment intéressant d’examiner de plus près la pratique dans ces pays étant donné que la plupart d’entre eux ont également effectué une FFM en Érythrée.

Danemark

Les autorités migratoires du Danemark avaient, suite à de sévères critiques en réaction à la publication du rapport basé sur les résultats de la FFM en 2014 ³¹ et à la démission de deux des trois collaborateurs en charge de la rédaction du rapport, décidé elles-mêmes de faire marche arrière et de renoncer à un durcissement de la pratique. ³² Selon les informations d’un spécialiste du réseau ELENA, «illegal exit and risk of conscription are still considered risk factors which usually leads to convention refugee status».³³

3.2 Grande-Bretagne

L’autorité de migration britannique, le UK Home Office, avait également décidé de durcir sa pratique suite à une FFM et à la publication d’un rapport sur cette base. ³⁴ Toutefois, il a été rappelé à l’ordre par le UK Upper Tribunal qui a confirmé la validité de la jurisprudence constante selon laquelle, des personnes en âge de servir ou proche de l’âge de servir qui sont sorties illégalement du pays seront exposées à un risque réel de persécution ou de sérieux préjudices lors du retour, car elles sont considérées comme réfractaires ou déserteurs. Selon le Upper Tribunal, le risque d’enrôlement dans le service national en cas de retour implique, en outre, un risque réel de violation de l’art. 4 par. 2 CEDH et/ou de l’art. 3 CEDH dans la mesure où le service national peut être qualifié de travail forcé, et implique une interdiction de refoulement. En effet, dans MST and Others, le tribunal souligne qu’un durcissement de la pratique n’est pas justifié du fait que les informations disponibles ne permettent pas de conclure à un changement fondamental, stable et durable de la situation en Érythrée. ³⁵ Selon la dernière Country Policy and Information Note du UK Home Office de juillet 2018, les informations disponibles et fiables ne permettent pas, à l’heure actuelle, de constater un changement significatif et durable de la situation dans le pays d’origine depuis l’arrêt MST and Others. Ce constat est valable de manière générale mais également en ce qui concerne plus particulièrement la pratique relative aux cas de désertion, d’évasion et de sortie illégale. Pour cette raison, MST and Others continue à être appliqué. ³⁶

3.3 Allemagne

Suite à la Fact finding mission menée conjointement avec le SEM début 2016, les autorités de migration allemandes (BAMF) ont commencé à introduire des durcissements dans leur pratique. On a constaté un glissement du statut de protection accordé au réfugié vers la protection subsidiaire : le statut de réfugié est relativement moins souvent reconnu tandis que la protection subsidiaire est relativement plus souvent accordée. Toutefois, une protection internationale est en règle générale toujours accordée aux requérant-e-s érythréennes dans les cas où la sortie illégale est rendue vraisemblable et où il existe un risque d’enrôlement dans le service national. Dans ces cas, le BAMF considère que les personnes concernées seraient exposées à un risque de violation des droits humains en cas de retour. ³⁷ Cette tendance se reflète aussi au niveau de la jurisprudence des différents Länder. En effet, une comparaison des arrêts de 2016 et de 2017 montre que la pertinence de la sortie illégale d’Érythrée pour la reconnaissance de la qualité de réfugié été moins souvent retenue en 2017. Si la pratique reste hétérogène à cet égard, le caractère illicite de l’exécution du renvoi en Érythrée n’a toutefois et de manière générale pas été remis

en question dans les cas de sortie illégale et de risque d'enrôlement lors du retour. 38 Cela est aussi confirmé par un arrêt de la Cour administrative fédérale allemande (Bundesverwaltungsgericht). Dans ce dernier, les juges confirment la décision du Tribunal administratif de Berlin selon laquelle les recourants risquent, en cas de retour en Erythrée, d'être exposés à des mesures de persécution sous forme d'un traitement inhumain ou dégradant au sens de l'art. 3 CEDH. Cependant, ni le risque d'emprisonnement, ni le risque d'enrôlement dans le service national ne seraient fondés sur un motif de persécution au sens de la Convention relative au statut des réfugiés. 39 Dans les cas de sortie illégale et de risque d'enrôlement dans le service national en cas de retour en Erythrée, l'existence d'un risque de violation des droits humains – impliquant une interdiction de refoulement – est donc toujours admise de manière constante en Allemagne.

3.4 Suède

En ce qui concerne la Suède, le Migration Court of Appeal a conclu, dans un arrêt de référence en date du 21 juin 2017⁴⁰, qu'une personne qui quitte l'Erythrée illégalement et qui se soustrait au service national risque des sanctions et d'être sujette à des traitements déterminants pour l'octroi d'une protection, notamment parce qu'elle risque des persécutions en raison de son opinion politique imputée. Cette pratique a été reprise par les autorités de migration dans une legal note. 41 Elle est toujours valide et constitue une évolution favorable de la pratique suédoise dans la mesure où, auparavant, les personnes concernées n'obtenaient qu'une protection subsidiaire. 42 3.5 Norvège En Norvège, la sortie illégale d'une personne, entre 8 et 47 ans pour les femmes et entre 8 et 57 ans pour les hommes, est toujours considérée comme déterminante pour la reconnaissance d'un besoin de protection. 43

Uw Raad oordeelde in haar arrest nr. 222 988 van 20 juni 2019 al dat in een gelijkaardig geval door verwerende partij een onvoldoende deugdelijk en rigoreus onderzoek was uitgevoerd in het kader van artikel 3 EVRM:

“Voor de beoordeling van het mogelijk risico op blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van de verzoekende partij naar Zwitserland, wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties werd gemaakt. De gebruikte rapporten worden ook opgesomd, maar slechts twee rapporten bevinden zich ook daadwerkelijk in het administratief dossier. Het betreft enerzijds het Annual Report 2016/2017 van Amnesty International en anderzijds het “AIDA Country Report Switzerland”, up-to-date tot 28 februari 2018 (hierna: het AIDA-rapport). De Raad merkt hierbij op dat het rapport zelf aangeeft up-to-date te zijn tot 31 december 2017, tenzij anders aangegeven, en dat de meest recente informatie dateert van 9 februari 2018.

Vervolgens wijst de Raad erop dat uit de verschillende bronnen die de verzoekende partij met betrekking tot Zwitserland aanhaalt, een wijziging in de houding van de Zwitserse juridische instanties ten aanzien van Eritrese asielaanvragen naar voren komt, en dan vooral sinds 2017. Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de minister een concreet, zorgvuldig onderzoek in dit verband heeft doorgevoerd. Nochtans wijdt het AIDA-rapport van 2017, waarvan de minister bij het opstellen van de bestreden beslissing gebruik heeft gemaakt, een afzonderlijke sectie aan Eritrea (p. 56), onder de hoofding “Differential treatment of specific nationalities in the procedure”. Hierin wordt verwezen naar de wijziging in beleid ten aanzien van Eritrea door de SEM in juni 2016, waardoor personen die Eritrea illegaal hadden verlaten, en die nooit eerder voor de militaire dienst waren opgeroepen, of ervan vrijgesteld of eruit ontslagen waren, niet langer als vluchteling zouden worden erkend. Vervolgens wordt gewezen op het reeds aangehaalde arrest van 30 januari 2017, waarin de federale administratieve rechtbank oordeelde dat het illegaal verlaten van Eritrea op zichzelf niet meer volstaat om de vluchtelingenstatus te rechtvaardigen, en vervolgens op het voormelde arrest van 17 augustus 2017, waarin het terugbrengen van Eritrese onderdanen niet langer als onredelijk werd beschouwd. Het AIDA-rapport benadrukt dat deze praktijkwijziging door de Swiss Refugee Council en andere is bekritiseerd, omdat deze wijziging niet door de actuele ‘country of origin information’ (hierna: COI) of door de mogelijkheid om betrouwbare COI te verkrijgen, wordt gerechtvaardigd. Volgens het rapport lijkt de praktijkwijziging één van de factoren te zijn die een invloed hebben op de veranderende statistieken.

Aangezien de informatie over en kritische noten op de voormelde praktijkwijziging niet alleen voorkomen in rapporten die door de verzoekende partij worden aangehaald, maar tevens in het door de minister zelf gehanteerde AIDA-rapport, kan de minister dan ook niet voorhouden dat zij van deze informatie geen kennis had, of niet minstens had moeten hebben. Ook kan zij niet voorhouden dat het feit dat verzoeken om internationale bescherming met betrekking tot Eritrea, in Zwitserland een specifieke, andere behandeling krijgen, en dat Zwitserland als enige Europees land verwijderingsbeslissingen naar Eritrea neemt, niet relevant zou zijn bij het nemen van een overdrachtsbeslissing ten aanzien van een Eritrese onderdaan. Nergens blijkt echter dat de minister is nagegaan wat de gevolgen precies zijn van de betrokken koerswijziging die in Zwitserland reeds enkele jaren bezig is, in casu in het bijzonder voor wie, zoals de verzoekende partij, in het kader van de Dublin-III-Verordening naar Zwitserland wordt overgedragen en daar in het verleden al een negatieve beslissing had ontvangen.

Daarnaast kan de minister niet voorhouden onwetend te zijn over de mensenrechtensituatie in Eritrea zoals die blijkt uit een aantal toonaangevende rapporten. Gelet op de houding die Zwitserland aanneemt ten aanzien van Eritrese onderdanen, blijkt dat de deze mensenrechtensituatie wel degelijk relevant kan zijn.

Gelet op het bovenstaande stelt de Raad vast dat de verzoekende partij *prima facie* aannemelijk maakt dat de minister heeft nagelaten om een deugdelijk en rigoureuus onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM door te voeren.”

Uit bovenstaande uitvoerig beschreven landeninformatie over Eritrea blijkt dat een overdracht aan Zwitserland een risico op een onmenselijke behandeling of foltering inhoudt, strijdig met artikel 3 EVRM. Het door verwerende partij uitgevoerde onderzoek is gebrekkig en onderschat dit risico op manifeste wijze. Ten tweede wijst verwerende partij op het feit dat in Zwitserland een tijdelijk verblijfsstatuut wordt verleend aan personen waarvan het verzoek om internationale bescherming werd afgewezen maar waar een terugkeer onwettig, onredelijk of onmogelijk is. De F-kaart vormt de bevestiging dat het deportatiebevel, dat aan de houder ervan werd uitgevaardigd, momenteel niet kan worden uitgevoerd:

“Persons granted temporary admission receive an F-permit.⁵⁵⁵ Technically this is not considered a real permit of stay, but rather the confirmation that a deportation order cannot be carried out and that the person is allowed to stay in Switzerland as long as this is the case. The concept of temporary admission is legally designed as a replacement measure for a deportation order that cannot be carried out because of international law obligations, humanitarian reasons or practical obstacles. This means that there is a negative decision, but the execution of this decision is stayed for the duration of the legal or humanitarian obstacles.”

Verwerende partij stelt in de bijlage 26quater zelf dat er geen gedwongen repatriëringen vanuit Zwitserland naar Eritrea plaatsvinden omdat tussen de beide landen geen bilateraal terugname-akkoord is gesloten. Dit betekent dat van zodra deze praktische obstakels van de baan zijn, een repatriëring van verzoeker naar Eritrea mogelijk wordt.

Het risico op schending van artikel 3 EVRM is aldus louter afhankelijk van een politieke akkoord dat elk moment kan gesloten worden, zeker gezien de restrictievere houding ten aanzien van Eritrese verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland.

Dat de diplomatieke relaties tussen beide landen onbestaande zouden zijn moet worden genuanceerd. Een recent artikel wijst immers op de uiterst zorgwekkende praktijk waarbij de namen van afgewezen verzoekers om internationale bescherming door de Zwitserse autoriteiten worden doorgegeven aan de Eritrese officiële instanties:

‘The federal government reports rejected refugees to the Eritrean authorities

Research by watson now shows a further tightening. The Switzerland since 2019 informed the Eritrean authorities if a rejected asylum seeker does not want to voluntarily leave Switzerland.

This data exchange was touted by the Federal Council last May as “improved cooperation in the area of identifying individual cases”. Behind it, however, is a new practice that is being criticized by politicians, those affected, lawyers and activists.

The SEM takes the position that expelled persons have to organize their departure themselves by the given deadline. In the case of Eritrea, a voluntary return is reasonable if it is legally established that an asylum seeker no longer needs the “protection of Switzerland”. “However, if the person who is now required to leave the country remains inactive in obtaining travel documents and preparing to leave the country, the SEM will clarify the origin and identity of this person.

[...]

Federal data protection agency defines clear guidelines for data exchange

The Federal Data Protection and Information Commissioner (EDÖB for short) is more critical. His spokesman Hugo Wyler does not comment on whether figures reveal anything about a possible asylum application. He notes, however, that the Swiss authorities are only allowed to contact their home country or country of origin if “eviction actually takes place / can take place”.

Het AIDA-rapport wijst nog op gevallen waarbij druk wordt uitgeoefend op personen die zich in detentie bevinden om ‘vrijwillig’ terug te keren naar het land van herkomst:

“There is no information on specific nationalities being more susceptible to detention or systematically detained, or otherwise treated differently than others. Analyses carried out on data from 2011 to 2017 show that the nationalities most represented among asylum seekers detained were Nigeria, Tunisia, Algeria, Morocco, Gambia, and Eritrea.⁵⁵⁰ The detention of Algerian and Eritrean nationals with the purpose of removal to their country of origin – many are actually detained in view of a transfer to a Dublin State – deserves a comment. In both cases, removal is technically possible only with the consent and compliance of the person involved, in the form of ‘voluntary return’ or autonomous return (without police escort). The Swiss Refugee Council is aware of the practice in some cantons of detaining persons of these nationalities in the attempt to force them to collaborate with their own deportation. Although coercive detention (Article 78 FNIA) allows detaining people when deportation cannot be enforced due to their own

behaviour, this practice is very problematic since administrative detention can be proportional and lawful only when the removal is possible and foreseeable."

Verwerende partij alludeert in de bestreden beslissing zelf op eventuele dreigementen van de Zwitserse autoriteiten met repatriëring naar Eritrea:

"Een loutere vrees om teruggestuurd te worden naar Eritrea volstaat ons inziens niet als gegronde reden die een overdracht naar Zwitserland kan tegenhouden, temeer omdat deze vrees niet is gebaseerd op de persoonlijke ervaring van betrokkene of een bestaande praktijk. Zelfs indien betrokkene zou aanvoeren dat men er in Zwitserland mee gedreigd heeft om betrokkene terug te sturen naar Eritrea kan dit niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde vrees op basis van persoonlijke ervaring. Betrokkene kan namelijk geen gevallen aanvoeren waarbij de Zwitserse autoriteiten daadwerkelijk zijn overgegaan tot repatriëring van Eritrese onderdanen terug naar Eritrea die betrokkene zouden kunnen doen concluderen dat de dreigementen van gezagsdragers in Zwitserland daadwerkelijk ook uitvoerbaar zijn en dus zijn vrees gegrond zou kunnen zijn." (Stuk 1, p. 1)

Op grond van de hoger besproken landeninformatie is het dreigen met een repatriëring, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij voorhoudt, wel degelijk problematisch. Dergelijke dreigementen zijn bovendien niet allerminst onwaarschijnlijk gezien de steeds restrictievere houding ten aanzien van Eritrese onderdanen. De intenties van de Zwitserse autoriteiten zijn duidelijk, zeker nu de F-kaarten van Eritreeërs op grootschalige wijze herzien worden.

Ten derde dringt zich de vraag op of verzoeker überhaupt in aanmerking komt voor een nieuwe F-kaart. Het 'permanent' verlaten van Zwitserland brengt immers het verlies van de F-kaart met zich mee:

"Apart from the review of the necessity of protection due to the situation in the country or the situation of the person, temporary admission ceases automatically if a person leaves Switzerland permanently, if he or she is abroad for more than two months without a permission to travel, or if he or she receives a residence permit.⁵⁷² A person's departure from Switzerland is already considered permanent if the person asks for asylum in another country.⁵⁷³ This can lead to unclear situations if persons are transferred back to Switzerland from other European states, and then find that their temporary admission has ceased in the meantime."

Bovendien kan de F-kaart het voorwerp uitmaken van een herziening. In 2018 was dit het geval voor 3400 Eritreeërs. In 2019 plande het SEM om in een half jaar tijd 2800 dossiers te herbekijken:

In 2018, the SEM launched a project to review the temporary admission of 3,400 Eritrean nationals. This project is set in a context of significant hardening of the practice of both the SEM and the Federal Administrative Court with regard to asylum applications submitted by Eritreans. Following an initial review of 250 cases, the SEM concluded that 9% of the provisional admissions examined, which represents 20 cases, could be withdrawn. In 2019, the SEM plans to continue the individual examination of nearly 2,800 cases in the first 6 months of the year.⁵⁶⁸ This approach has been criticised by NGOs,⁵⁶⁹ including the Swiss Refugee Council.⁵⁷⁰ The SEM stated in January 2020 that it was about to finish the examination of temporary admissions of Eritreans. Until end of October 2019, SEM found the temporary admission no longer to be valid in 82 cases (2.7%).⁵⁷¹ Most of the appeals submitted against such decisions have been rejected by the Federal Administrative Court but some are still pending.

Het verlenen of verlengen van een F-kaart vormt over het algemeen geen probleem, behalve voor Eritreeërs:

"The Swiss Refugee Council is not aware of systematic difficulties in the issuance or renewal of those residence permits with the exception of the situation of Eritrean nationals (see Differential Treatment of Specific Nationalities in the Procedure)."

Zoals hoger beschreven is de F-kaart de bevestiging dat een deportatiebevel momenteel niet kan worden uitgevoerd. Verzoeker verloor zijn F-kaart door het vertrek naar België en het is hoogst onduidelijk of hij aanspraak maakt op een nieuwe F-kaart bij terugkeer naar Zwitserland. Indien dit niet het geval is staat niets een repatriëring naar Eritrea in de weg. Nergens in de bestreden beslissing staat te lezen dat verzoeker over garanties beschikt over de herkrijging van de F-kaart.

Verzoeker besluit dat uit bovenstaande landeninformatie blijkt dat een overdracht aan Zwitserland, rekening houdend met de doorgevoerde beleidswijziging, een risico op een onmenselijke behandeling of foltering inhoudt, strijdig met artikel 3 EVRM. Het door verwerende partij uitgevoerde onderzoek is gebrekkig en onderschat dit risico op manifeste wijze. De louter praktische, momentane onmogelijkheid om Eritrese onderdanen te repatriëren is een onvoldoende duurzame waarborg voor verzoeker. Bovendien is het hoogst onzeker of hij in aanmerking komt voor de herkrijging van een F-kaart nadat hij Zwitserland 'permanent' verliet. Verwerende partij heeft nagelaten om te voorzien in de nodige garanties voor verzoeker.

Op grond van bovenstaande motieven schendt verwerende partij artikel 3 EVRM en 4 Handvest en de op haar rustende motiverings- en zorgvuldigheidsplicht."

3.3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324). De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 16 februari 2005, nr. 140.730).

3.3.2.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. De relevante passages uit deze wetsbepaling luiden als volgt:

“§ 4.

(...)

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

(...)”

3.3.2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 16 oktober 2020 een beslissing tot weigering van verblijf trof met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De vordering tot schorsing, gericht tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 2 december 2020 (RvV 2 december 2020, nr. 245 388).

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 10 november 2020 werd gehoord, maar hij gaf geen duidelijke reden op waarom hij niet terug zou kunnen naar het land waar hij internationale bescherming vroeg, met name Zwitserland. Verzoeker stelde enkel het volgende: “*Zwitserland: 4 jaar maar negatief*”. Op 18 november 2020 gaf verzoeker op een formulier ‘Retour volontaire / Vrijwillige terugkeer’ te kennen dat hij *niet vrijwillig* wil terugkeren naar Zwitserland.

3.3.2.6. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde vast dat verzoeker “*de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet (heeft) nageleefd*” waardoor hij op basis van artikel 51/5, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet rechtsgeldig concludeert dat “*(...) het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig (wordt) geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden*”. Verzoeker betwist in zijn middel nergens de vaststelling dat hij de termijn van 10 dagen waarmee de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) heeft overschreden waardoor hij zich blootstelt aan dwanguitvoering.

3.3.2.7. In zijn middel stelt verzoeker ten onrechte dat de verwerende partij in de bestreden beslissing van oordeel is dat Zwitserland verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, terwijl het voorwerp van onderhavig beroep beperkt is tot de beslissing tot terugleiding met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. De reeds op 16 oktober genomen beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) waarbij de verantwoordelijke lidstaat werd bepaald, maakt het voorwerp uit van een andere vordering, gekend onder rolnummer RvV 254 070. De gevraagde schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 16 oktober werd verworpen in het reeds genoemde arrest van 2 december 2020 (RvV 2 december 2020, nr. 245 388). Verzoeker kan onderhavige vordering niet aanwenden om opnieuw kritiek te uiten op de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

3.3.2.8. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest. Deze verdragsbepalingen luiden als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepalingen bekrachtigen één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbieden in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Zwitserland te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon

moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016 (GK), nr. 43611/11, *F.G. v. Zweden* en EHRM 23 augustus 2016 (GK), nr. 59166/12, *J. K. en anderen v. Zweden*).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-III-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Dublin III-Verordening bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van Dublin III-Verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk*

of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Dublin-III-Verordening, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Zwitserland en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als afgewezen asielzoeker die in het kader van de Dublin III-Verordening dient te worden overgedragen, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij een terugname door Zwitserland.

3.3.2.9. In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat *“(d)e beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat (...) reeds (werd) gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 16.10.2020.”* Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er thans nieuwe elementen zouden zijn die zouden nopen tot een andere beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij een effectieve overdracht naar Zwitserland.

3.3.2.10. In zijn middel betoogt verzoeker wederom dat er een risico bestaat op *refoulement par ricochet* omdat de Zwitserse autoriteiten hem na overdracht naar Eritrea zouden repatriëren. In zijn arrest van 2 december 2020 had de Raad echter reeds vastgesteld dat verzoeker vanuit Zwitserland onmogelijk gedwongen kon worden verwijderd naar Eritrea wegens de afwezigheid van een bilateraal readmissie-akkoord. Verzoeker gaat in zijn middel uitgebreid in op landeninformatie over Eritrea, die afkomstig is van EASO, Human Rights Watch; het US Department of State en MO* magazine, maar hij maakt geenszins aannemelijk dat er een reëel risico bestaat dat hij vanuit Zwitserland gedwongen zal worden verwijderd naar Eritrea. In de door verzoeker aangebrachte landeninformatie is er nergens sprake van een gedwongen verwijdering vanuit Zwitserland. Bovendien wordt bevestigd dat er slechts een *“small number of forced returns to Eritrea”* is, waarbij de meeste gedwongen repatriëringen vanuit Sudan gebeurden. De landeninformatie over Eritrea is bijgevolg weinig dienstig om het risico bij een overdracht naar Zwitserland te beoordelen. Het risico op *refoulement par ricochet* mist immers feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld: *“Een loutere vrees om teruggestuurd te worden naar Eritrea volstaat ons inziens niet als gegronde reden die een overdracht naar Zwitserland kan tegenhouden, temeer omdat deze vrees niet is gebaseerd op de persoonlijke ervaring van betrokkene of een bestaande praktijk. Zelfs indien betrokkene zou aanvoeren dat men er in Zwitserland mee bedreigd heeft om betrokkene terug te sturen naar Eritrea kan dit niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde vrees op basis van persoonlijke ervaring. Betrokkene kan namelijk geen gevallen aanvoeren waarbij de Zwitserse autoriteiten daadwerkelijk zijn overgegaan tot repatriëring van Eritrese onderdanen terug naar Eritrea die betrokkene zouden kunnen doen concluderen dat de dreigementen van gezagsdragers in*

Zwitserland daadwerkelijk ook uitvoerbaar zijn en dus zijn vrees gegrond zou kunnen zijn.” Verzoeker brengt geen elementen aan die deze vaststellingen weerleggen.

3.3.2.11. Vervolgens gaat verzoeker in op de beleidswijziging van de Zwitserse asielinstanties met betrekking tot verzoekers om internationale bescherming die afkomstig zijn uit Eritrea. In de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) werd naar aanleiding van het gewijzigde beschermingsbeleid in Zwitserland het volgende gesteld: *“Er wordt melding gemaakt van de gewijzigde criteria die door Zwitserland worden gehanteerd bij de erkenningsprocedure voor verzoekers die verklaren over de Eritrese nationaliteit te beschikken. Het rapport merkt op dat een illegale exit uit Eritrea op zich niet meer volstaat volgens de Federale Administratieve Rechtbank van Zwitserland en dat bijkomende individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden om erkend te worden als vluchteling. Dit maakt Zwitserland een uitzondering in vergelijking met andere Europese lidstaten. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Zwitserland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen noch toont dat aan dat de procedure of de opvangvoorzieningen voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt worden door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.”* Gelet op de nog steeds hoge erkenningsgraad van onderdanen uit Eritrea in Zwitserland, die blijken uit het AIDA-rapport in het administratief dossier, kan niet worden geconcludeerd dat het gewijzigde beschermingsbeleid van de Zwitserse asielinstanties tot gevolg heeft dat Zwitserland zijn internationale verplichtingen niet zou nakomen of dat een overdracht aan Zwitserland een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.12. Waar verzoeker in zijn middel een schorsingsarrest van de Raad citeert van 2019, dient te worden aangestipt dat rechterlijke uitspraken in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Verwijzingen naar arresten van de Raad in een zaak waarbij verzoeker geen partij was, zijn dan ook niet dienstig (cf. RvS 24 oktober 2012, nr. 221.163). Bovendien blijkt uit het citaat dat in het geval dat toen aan de Raad werd voorgelegd geen rekening werd gehouden met de recente beschikbare landeninformatie uit het AIDA-rapport, hetgeen te dezen wel is gebeurd.

3.3.2.13. Waar verzoeker onder de hoofding ‘ten tweede’ in zijn middel oppert dat de verwerende partij wijst op de F-kaart die in Zwitserland zou worden uitgereikt, kan hij niet worden gevolgd aangezien dit geen motief uitmaakt van de bestreden beslissing. Naar aanleiding van de beoordeling van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) werd omtrent de zogeheten F-kaart het volgende gesteld: *“Indien, zoals het geval bij betrokkene, uitwijzing naar land van herkomst niet mogelijk is, en hun aanvraag reeds werd afgewezen krijgt men in Zwitserland een F-kaart (pagina 102 AIDA-rapport). Het is hierbij belangrijk te benadrukken dat deze kaart een garantie is dat betrokkene niet kan gedwongen worden om terug te keren naar Eritrea zolang een terugkeer naar Eritrea een schending van verdragsverplichtingen waarvan Zwitserland partij is inhoudt. Concreet wil dit zeggen dat zolang een gedwongen terugkeer naar Eritrea een schending inhoudt van het non-refoulement principe betrokkene niet kan worden teruggestuurd. Hoewel het inderdaad zo is dat de toekenning van F-kaarten in Zwitserland momenteel fel bediscussieerd wordt en dat enkele van deze die toegekend werden aan verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit bezitten herzien werden doet dit geen afbreuk aan de reële belemmeringen voor Zwitserland om over te gaan tot gedwongen repatriëring naar Eritrea.”* Zelfs indien verzoeker, als Eritrese verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland, niet meer in aanmerking zou komen voor een zogeheten F-kaart, kan hij onmogelijk gedwongen worden verwijderd naar Eritrea wegens de afwezigheid van een bilateraal readmissie-akkoord. Verzoeker lijkt van oordeel dat deze praktische belemmeringen binnenkort van de baan zullen zijn, maar brengt geen enkel concreet element aan dat deze bewering ondersteunt. Uit het gegeven dat de Zwitserse overheid haar Eritrese tegenhanger zou informeren over verzoekers om internationale bescherming die zouden weigeren om vrijwillig te vertrekken, betekent niet dat er een readmissie-akkoord op til is. Verzoeker kan niet worden gevolgd dat het louter dreigen met repatriëring, hoewel dit technisch onmogelijk is, een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.14. Verzoeker heeft geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het aangevoerde middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In het verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen.

Verzoekster wenst te wijzen op rechtspraak van de Raad van State waarin gesteld wordt dat een mogelijk nadeel voldoende is.

Uit gezaghebbende en objectieve landeninformatie blijkt dat personen die zich in verzoekers omstandigheden bevinden niet kunnen rekenen op een behandeling van hun verzoek om internationale bescherming en het verkrijgen van opvang volgens de standaarden vastgelegd in Internationaal en Europees recht.

Eritrese verzoekers om internationale bescherming worden in Zwitserland onderworpen aan een restrictiever onderzoek van het risico op vervolging in geval van terugkeer in vergelijking met de andere Europese lidstaten. In geval van terugkeer naar Zwitserland is de kans reëel dat een volgend verzoek om internationale bescherming opnieuw wordt afgewezen, om de eenvoudige reden dat verzoeker niet in staat is om nieuwe elementen naar voor te brengen.

Uit het voorgaande kan vastgesteld worden dat wanneer verzoeker zich terug in Zwitserland bevindt, hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling, zoals vastgelegd in artikel 3 EVRM. Gezien artikel 15, tweede lid EVRM geen enkele afwijking toestaat op artikel 3 EVRM, werd een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond. De uitvoering van de bestreden beslissing houdt bijgevolg duidelijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in.”

3.4.2.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een ‘evident’ nadeel, zoals hierboven bedoeld, aannemelijk maakt, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564

3.3.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn nadeel koppelt aan de in het middel ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.4. Verzoeker verwijst bij de bespreking van zijn nadeel naar de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM. Uit de bespreking van de middelen was echter gebleken dat de aangevoerde schending van deze verdragsbepaling ongegrond werd bevonden, zodat hieruit evenmin een evident nadeel kan worden gepuurd, zoals hierboven werd omschreven.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

F. TAMBORIJN